

Колискова

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Вузли доріг затиснуті на горлах сіл. Знов сняться сни минулі.
Сідають дні, мов птахи, на хатах і розгортають крила вітру.
Скриплять колиски: “Синку, спи, накрию сном тебе, мов листям мирту,
лиш не ходи, хлоп’ятко, в ліс, бо вовк тебе у лісі з’їсть, ой люлі!”

Співає на шляху піхота: “Не стелися по землі, барвінку!”
Пан сотник лютий: “Покрутило б язика вам, покручі прокляті!”
Ударило у мідь дороги, мов у жовтий бубон, сонце дзвінко,
кийки проміння б’ють червоним верблем у калюж рудяві лати.

Під спів піхоти сходить вечір. Ще в розприслім сонці сяє зброя.
Вже ніч. До зір пришпилені кокарди літаків. Ніхто не будить
розквітлих квіттям снів дитячих,
і не бачили,
не знали люди,
коли зоря спинилась над колискою майбутнього героя.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/kolyskova